

„Kvindernes Interesse“, er jo kun til at smile ad. Mon dog ikke Kvinderne bedst selv ved, hvilke Interesser, der er deres?

Men, som sagt, Kvinderne har læst Historie, og de har forstaaet at uddrage den Lov deraf, at alt, som i sig selv er retfærdigt og gavnligt, og som derfor er til Fremhjælp for Samfundet, det kommer, naar Tidens Fylde er der — til Trods for alle de P. G. C. Jensen'er, som alle Dage med Hænder og Fødder har værget sig imod alt nyt, i den Tro, at Verden vilde gaa ud af sine Fuger, hvis det ny fik Lov at komme.

Og hvad er der ved dette ny, som D'Hrr P. G. C. Jensen'er er saa bange for? Ja vi ved det nok. Det er Hjemmenes Opløsning, de som et Skræmmebillede holder op for de tvivlende Sjæle. Men hvor kan det være, at man aldrig tænker paa at raabe: Vagt i Gevær! overfor den „Hjemmets Opløsning“, som forarsages af ørkesløs Tidsfordriv, pjankede Visiter og den tomme — tomme Selskabelighed. Mon virkelig den Husmoder, der lader Amme og Barnepige, Stuepige og Kokkepige om at bygge Hjemmets Dagligliv op og lede Børnenes første vanskelige Skridt, for selv at kunne hengiye sig til sine Toiletter og sin Selskabelighed, mon hun er mere værd, end den Husmoder, hvis bedste Interesser samler sig om alt, hvad der hører Hjemmet til — og som *derfor* — og *det er netop Sagen* — som *derfor* ogsaa har Hjerte for og Forstaaelse af, hvad det større Samfund og alle dets Stedbørn trænger til. Det er ikke Pjankerne, der have Interesse af de fattige, de syge og Børnene, men det er de alvorlige Kvinder, det er dem, hvoraf der bliver de bedste Mødre. Saa naar Hr. P. G. C. Jensen taler om, hvad der er „i Samfundets og Kvindernes Interesse“, saa maa man tro, at han blandt Kvinderne kun kender Pjankerne — og ikke de alvorlige Kvinder.

Og hvis man er bange for, at Kvinderne, naar de faar samme Borgerret som Mændene, skal unddrage sig Ægteskabet, saa viser atter dette Mangelen paa virkeligt Kendskab til Kvindernes inderste Væsen. I de allerfleste Kvinder er der noget af en Moder, og derfor ogsaa en Længsel efter at have nogen at være Moder for, saa den Fare er sikkert en tom Indbildning.

Dernæst har *Skolelovforslaget*, fremsat af Kultusministeren, forhandlet og behandlet, ændret og omændret i Folkething og Landsting, i Udvalg og Underudvalg, i Fællesudvalg og Fællesunderudvalg, og alt dette uden Resultat, haft stor Interesse for Kvinderne, specielt Lærerinderne. For os Kvinder overhovedet frembød Lovforslaget det sørgelige Faktum, at Skolebørnene af vort Køn næsten ikke eksisterede deri.